

Arrest

nr. 296 865 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. RAJA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 oktober 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij reeds op 4 augustus 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

1.3. Op 14 oktober 2022 worden de Oostenrijkse autoriteiten verzocht verzoekende partij terug te nemen. De Oostenrijkse autoriteiten stemmen op 28 oktober 2022 in met de terugname van de verzoekende partij.

1.4. Op 16 november 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. Op 14 april 2023 wordt beslist tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. I. (...) geboren te Jaji, op (x.x.) 1999 en van nationaliteit te zijn: Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 14.04.2023 (1)

Overwegende dat op 28/10/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 20.5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 04/11/2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 14/04/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- *Uit het verslag van de woonstcontrole van 04/04/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.*

De betrokkene was op 03/11/2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 04/11/2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

Op 16/11/2022 werd de Dienst Vreemdelingenzaken per aangetekend schrijven op de hoogte gesteld van de adreswijziging van de betrokkene naar R(..) 48/201 te 2060 Antwerpen. Deze adreswijziging werd via zijn advocaat bevestigd in een mail van 23/02/2023, een schrijven dat ons op 08/03/2023 nogmaals aangetekend bereikte.

Op 04/04/2023 werd een adrescontrole uitgevoerd door politiezone Antwerpen. De woonstcontrole was negatief. Er werd opgemerkt dat betrokkene zijn naam niet op de bel of op de bus staat; als er aangebeld werd kwam er geen gehoor; ook het aanbellen bij de burens leverde niets op.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden, te weten tot 28/04/2024.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIGE MIDDEL: Schending van artikel en 27 en 29 van de Dublin III Verordening, schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

III.1. Onderduiking

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn werd genomen op grond van artikel 29, lid 2 van de Dublin III Verordening. Verzoeker wordt door verwerende partij als ‘ondergedoken’ beschouwd.

Verwerende partij concludeert dat verzoeker ondergedoken is en baseert dit op één adres/woonstcontrole die negatief is. Op 4 april 2023 zouden de politiediensten zich naar het adres van verzoeker begeven hebben maar werd er na aangebeld te hebben, niet open gedaan en was er ook geen gehoor bij de burens. Verzoeker heeft het administratief dossier niet ontvangen van verwerende partij, ondanks dat verzoekers raadsman er vier keer om verzocht heeft (2 mei, 10 mei, 17 mei en 23 mei 2023). Hierdoor heeft verzoeker geen toegang tot het verslag van de woonstcontrole van 4 april 2023.

De reden dat verzoeker als ondergedoken wordt beschouwd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, is gebaseerd op één enkele woonstcontrole. Hieruit wordt er door verwerende partij geconcludeerd dat verzoeker niet op de opgegeven woonplaatskeuze woont. Dit is niet ernstig. Er kan onmogelijk verwacht worden van verzoeker dat hij 24u op 7 dagen thuis blijft en op het gegeven adres verblijft om niet als ondergedoken beschouwd te worden. Dat is onredelijk. Minstens zou er een aantal keer een woonstcontrole moeten plaatsgevonden hebben.

Artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Artikel 29.2 van de Dublin III verordening voorziet in een uitzonderlijke verlenging van de overdrachtstermijn, en als uitzondering dient deze mogelijkheid dus restrictief geïnterpreteerd te worden. Artikel 29.2 vereist voor de verlenging van de termijn tot maximaal 18 maanden dat de betrokkene effectief is ondergedoken. Dit moet met andere woorden vastgesteld zijn.

In zaak C-163/17 van 19 maart 2019 oordeelt het Hof van Justitie dat de Dublin III Verordening niet nader toelicht wanneer iemand als ‘ondergedoken’ kan beschouwd worden, gezien de verordening geen definitie bevat van het begrip ‘onderduiken’. In punt 56 oordeelt het Hof dat uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, volgt dat er moet uitgegaan worden van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan of zich te onttrekken de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht. Dit volgt ook uit artikel 9 van de Uitvoeringsverordening en uit de definitie van het risico op onderduiking waarbij melding wordt gemaakt van het concept ‘onttrekking’.

De wijze waarop artikel 29.2 van de verordening is geformuleerd laat twijfel toe of het enkel in geval van gevangenzetting een voorwaarde voor de verlenging is dat de uitvoering van de overdracht wegens die gevangenzetting niet is kunnen doorgaan.

Het Hof verduidelijkt echter in zaak C-163/17, meer bepaald in punt 57, dat ook voor de verlenging van de overdrachtstermijn omwille van onderduiking het zo moet zijn dat de overdracht om die reden niet kon worden uitgevoerd: “De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (eigen benadrukking)”.

Concreet houdt dit in dat verwerende partij verzoeker pas als onderdoken kan beschouwen als omwille van verzoekers handelingen de overdracht niet is kunnen doorgaan, dat wilt zeggen dat er eerst een overdracht moet gepland zijn die omwille van het onderduiken niet kon doorgaan. Het mag niet louter om de hypothese gaan dat een overdracht mogelijks niet zou kunnen doorgaan. Het moet effectief onmogelijk zijn om de overdracht te organiseren door het feit dat de betrokkene ondergedoken is.

De onmogelijkheid van de overdracht moet met andere woorden enigszins vaststaan, en er dient een causaal verband te zijn met verzoekers handelen.

In punt 60 van het bovenvermelde arrest maakt het Hof gewag van een 'materiële onmogelijkheid' de overdracht uit te voeren: "In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking." (eigen benadrukking).

Het Hof benadrukt in diezelfde paragraaf ook dat het slechts in uitzonderlijke gevallen mogelijk is de termijn van zes maanden te verlengen.

Uit de bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat het pas is wanneer een persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, kan worden aangenomen dat een verzoeker onderduikt. Dit moet op basis van een individueel onderzoek worden beoordeeld (zie bvb. RvV, 8 mei 2018, nr. 203 685).

Verwerende partij toont niet aan dat er een materiële onmogelijkheid was om verzoeker over te dragen aan Oostenrijk. Verwerende partij toont ook niet aan dat het om een uitzonderlijke situatie gaat die een verlenging rechtvaardigt. Niet thuis zijn tijdens één woonstcontrole kan onmogelijk aanzien worden als het doelbewust buiten het bereik van de autoriteiten blijven om een overdracht te voorkomen. Niet thuis zijn tijdens één woonstcontrole staat niet gelijk aan een uitzonderlijke situatie.

Verwerende partij motiveert niet waarom ze geopteerd heeft voor een verlenging tot het maximum van 18 maanden. Op grond van artikel 29.2 van de verordening kan er verlengd worden tot een termijn van maximaal 18 maanden, maar het artikel laat evengoed de mogelijkheid om te verlengen met een maand, twee maanden, drie maanden, etc.

De verwerende partij moet met andere woorden motiveren op grond van welke concrete elementen er besloten werd te verlengen met de maximumtermijn voor verzoeker, rekening houdende met het feit dat de beslissing te verlengen op zich reeds een uitzonderingssituatie zou moeten zijn.

In de bestreden beslissing wordt er ook verwezen naar bovenstaand arrest van het Hof van Justitie. Verwerende partij stelt dat hieruit volgt dat het niet aan verwerende partij is om het bewijs te leveren van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats. Met andere woorden stelt verwerende partij dat verwerende partij niet dient aan te tonen dat verzoeker werkelijk de bedoeling had om zich te onttrekken vooraleer hij als ondergedoken kan gekwalificeerd worden.

In het midden gelaten of de redenering van verwerende partij al dan niet gevolgd kan worden, betekent 'niet het bewijs moeten leveren van de beweegredenen' niet dat verzoeker als ondergedoken kan worden beschouwd na één woonstcontrole. Het kan niet de bedoeling zijn dat verzoeker nooit het huis mag verlaten om naar de winkel te gaan, om een wandeling te maken, om eten te gaan halen, om naar de apotheek te gaan...

Verzoeker is steeds op de radar gebleven, in het zicht van de verwerende partij, op de opgegeven woonplaats, en kan niet als ondergedoken beschouwd worden. Verzoeker wou koste wat kost niet als onderdoken beschouwd worden en bracht omwille hiervan verwerende partij meerdere keren op de hoogte van zijn adres (16 november 2022, 23 februari 2023 en 8 maart 2023). Dit wordt ook benadrukt in de bestreden beslissing. Verzoeker zou, indien hij zich daadwerkelijk zou willen onttrekken aan de autoriteiten, niet drie keer aan verwerende partij zijn adres laten weten en op deze manier verwerende partij telkens opnieuw op zijn woonplaats wijzen.

Er kan dus geconcludeerd worden dat verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat verzoeker ondergedoken is.

III.2 Geen inzage in het administratief dossier

Verzoeker heeft het administratief dossier niet ontvangen van verwerende partij, ondanks dat verzoekers raadsman er vier keer om verzocht heeft (2 mei, 10 mei, 17 mei en 23 mei 2023, zie stukken 3-6). Hierdoor heeft verzoeker geen toegang tot het verslag van de woonstcontrole van 4 april 2023.

Verzoeker kan het politieverlag niet nakijken en kan ook niet nagaan of er ook nog andere adrescontroles werden uitgevoerd. Verzoeker kan niet op een behoorlijke manier de bestreden beslissing aanvechten zonder over de volledige informatie te beschikken hoe verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat verzoeker 'ondergedoken' is. Verwerende partij voldoet niet aan haar verplichting tot behoorlijk bestuur.

Niet alleen schiet verwerende partij te kort op vlak van behoorlijk bestuur, het recht op een doeltreffende voorziening conform art. 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt ook geschonden. Verzoeker kan immers de bestreden beslissing niet op een behoorlijke manier betwisten wanneer hij geen toegang heeft tot het dossier op basis waarvan de beslissing werd genomen.

Bijgevolg dient artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening te worden toegepast met eerbiediging van – onder meer – het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest. Artikel 47 van het Handvest, waarvan de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Krachtens deze bepaling heeft eenieder wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Dit recht gaat gepaard met de in artikel 19, lid 1, tweede alinea van het Verdrag van de Europese Unie (hierna: VEU) vervatte verplichting voor de lidstaten om in de nodige rechtsmiddelen te voorzien om daadwerkelijke rechterlijke bescherming op de onder het Unierecht vallende gebieden te verzekeren (HvJ 16 mei 2017, *Berlio Investment Fund*, C-682/15, punt 44).

Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het VEU, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, bovendien rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21). Het Hof heeft reeds verschillende malen toegelicht dat dit in artikel 47 van het Handvest voorziene beginsel van effectieve rechterlijke bescherming van de rechten die de justitiabelen ontleen aan het Unierecht, bestaat uit verschillende onderdelen, waaronder met name de rechten van verdediging, het beginsel van ‘equality of arms’, het recht op toegang tot de rechter en het recht om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen (HvJ 6 november 2012, *Otis e.a.*, C-199/11, punt 48; HvJ 26 juli 2017, *Moussa Sacko*, C-348/16, punt 32).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vereist de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing immers dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, *Heylens e.a.*, nr. C-222/86, punt 15; HvJ 3 september 2008, *Kadi en Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie*, nrs. C-402/05 P en C-415/05 P, punt 337; HvJ 4 juni 2013, *ZZ*, nr. C-300/11, punt 53; HvJ 26 april 2018, nr. C-34/17, *Eamonn Donnellan t. The Revenue Commissioners*, punt 55).

De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden en toegang te verlenen tot het administratief dossier maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging. De eerbiediging van de rechten van verdediging vormt een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303).

Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/0; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punt 86; HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, punten 44-46.)

Verzoeker heeft niet volledig kunnen nagaan of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden.

Er kan geconcludeerd worden dat verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker als ondergedoken kan beschouwd worden. Verwerende partij komt tot deze conclusie na één woonstcontrole.

Verzoeker heeft geen toegang gekregen tot het administratief dossier.

Er is geen enkele indicatie dat verzoeker zich doelbewust zou willen onttrekken aan de Belgische autoriteiten.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De Raad merkt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de Dublin-verordening. Voormeld artikel bepaalt dat de termijn – die in regel zes maanden bedraagt – om een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende, over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van dit verzoek tot maximaal achttien maanden kan worden verlengd *“indien de betrokkene onderduikt”*.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en ondersteund door de stukken van het administratief dossier werd de Dienst Vreemdelingenzaken *“op 16/11/2022 (...) per aangetekend schrijven op de hoogte gesteld van de adreswijziging van de (verzoekende partij) naar R(..) 48/201 te 2060 Antwerpen. Deze adreswijziging werd via (haar) advocaat bevestigd in een mail van 23/02/2023, een schrijven dat (de Dienst Vreemdelingenzaken) op 08/03/2023 nogmaals aangetekend bereikte.”*

Op 4 april 2023 werd een woonstcontrole verricht waarbij verzoekende partij niet werd aangetroffen. Op basis van deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing op grond van artikel 29.2 van de Dublin-verordening beslist om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum achttien maanden. Deze bepaling luidt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

2.4. Verzoekende partij voert in essentie aan dat uit het feit dat zij slechts éénmalig afwezig was bij een woonstcontrole, niet kan worden afgeleid dat zij zich moedwillig verborgen houdt. Er kan van haar niet verwacht worden dat zij 24u op 7 dagen thuis blijft. Minstens zou er een aantal keren een woonstcontrole moeten plaatsgevonden hebben. Verder wijst zij erop dat zij ook geen inzage heeft gekregen in het verslag van de politie en aldus de bevindingen van de politie niet kan nagaan.

2.5. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin-verordening *“[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”*; dat deze verordening geen definitie van het begrip *“onderduiken”* bevat en *“dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”*.

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie tevens het volgende aangestipt:

“§56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure. [...]”

§59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking. [...]

§70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

De Raad bemerkt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft, waardoor de betrokken bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element, namelijk het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure, is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt. Dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij was geïnformeerd over deze verplichting.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij door toedoen van haar advocaat en op eigen initiatief aan verwerende partij haar nieuwe verblijfplaats kenbaar heeft gemaakt. Bijgevolg speelt het bovenvermelde vermoeden *in casu* niet, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond.

In het administratief dossier bevindt zich verder een formulier d.d. 28 maart 2023, opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en gericht aan de politie van Antwerpen, waarbij wordt gevraagd om meerdere controles te verrichten, met opgave van datum en uur, eventueel gepaard met bijkomende vaststellingen. Er kan slechts worden vastgesteld dat dit formulier niet ingevuld werd teruggestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken door de politie zelf. Immers bevindt zich in het administratief dossier enkel eenzelfde ingevuld formulier maar ondertekend door F.D.W., administratief deskundige bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Naast de vaststelling dat aldus uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de politie op 4 april 2023 daadwerkelijk een controle heeft doorgevoerd op het adres van verzoekende partij kan, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat de politie op voormelde datum werkelijk een verblijfscontrole heeft doorgevoerd, uit één enkele woonstcontrole -waarvan overigens niet blijkt op welk precieze uur deze werd uitgevoerd - niet blijken dat verzoekende partij de bedoeling had zich te onttrekken aan de autoriteiten, zoals wordt voorgeschreven in het voormelde arrest Jawo.

In de nota met opmerkingen herhaalt de verwerende partij slechts wat uit het voormelde ingevulde formulier blijkt, met name dat de politie op 4 april 2023 is langsgegaan op het opgegeven verblijfsadres maar dat verzoekende partij daar niet kon worden aangetroffen en haar naam niet op de bel of de brievenbus stond. Verder wijst zij erop dat het aanbellen bij de burens ook geen gehoor opleverde. Daarmee doet de verwerende partij evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat het aan de Raad overgemaakte administratief dossier enkel een ingevuld formulier door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat zonder enig spoor van een verslag of formulier ingevuld door de politie zelf zodat geenszins blijkt of de politie daadwerkelijk op 4 april 2023 een adrescontrole heeft doorgevoerd. Evenmin, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat de politie op 4 april 2023 daadwerkelijk een adrescontrole heeft doorgevoerd, kan verwerende partij overtuigen dat uit deze enkele

woonstcontrole, waarvan ook niet blijkt op welk precies tijdstip deze heeft plaatsgevonden, op niet-kennelijk onredelijke wijze kan vastgesteld worden dat verzoekende partij ondergedoken is.

Waar in de nota met opmerkingen wordt opgemerkt dat verzoekende partij door de ICAM-coach geïnformeerd werd en zij niet is komen opdagen op het gesprek van 6 oktober 2022 wijst de Raad erop dat dit geen motief is van de bestreden beslissing en een *a posteriori* motivering betreft.

Gelet op de bovenstaande elementen, stelt de Raad vast dat het *in casu* onzorgvuldig is om op basis van de voorliggende feiten te oordelen dat verzoekende partij poogt zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening wordt aangenomen.

Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 14 april 2023, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER